

Icoon

De laatste keer dat ik hem in het Eindhovense Muziekgebouw zag, halverwege 2014, kwam hij nog alleen het podium op. Vorige week liep de drieënnegentig jarige pianist Menahem Pressler bij Podium Witteman aan de arm van een dame naar zijn pianokruk. Hij werd onthaald met luid applaus en terecht, Pressler is een icoon van de klassieke muziek.

Wat vraag je een man die vijfenzeventig jaar op het podium zit, met legendarische grootheden heeft samengewerkt en nog steeds met veel plezier les geeft; die op zo'n eenzame hoogte staat dat je de trap naar beneden niet meer kunt vinden; die misschien wel wil, maar zelf ook niet meer weet hoe hij onder het pianist-zijn moet uitkomen en met wie je bovendien nooit genoeg tijd krijgt om het nergens over te hebben. Het is veel dankbaarder om met jonge en nog onbekende musici te spreken, musici die binnen het bereik van de interviewer en de belevingswereld van zijn of haar lezers liggen. Mijn eerste interview ooit was met violiste Emmy Verhey, in die tijd al gepokt en gemazeld in het te woord staan van de media. Het had ongetwijfeld ook met mijn toen nog niet zo ontwikkelde interviewkwaliteiten te maken, maar Verhey deed verveeld en blasé, de kloof was al te groot.

Pressler loste het zelf op, hij had een paar anekdotes bij de hand waarvan hij wist dat ze het goed deden en nam - oude heren zijn nou eenmaal niet meer zo snel - de tijd. Maar in plaats van deze aimabele, kleine en tegelijkertijd grote pianist het respect van de ouderdom te geven, kapte Witteman hem al snel af met de woorden 'meneer Pressler, het is nu echt tijd voor muziek'. De ambtenaar! Pressler, die net een hap adem had genomen voor een nieuw verhaaltje, sloot zijn mond, boog deemoedig zijn hoofd en speelde met veel gevoel een Nocturne van Chopin.

Met muziek kun je meer uitdrukken dan met woorden, maar toch.

Marjolijn Sengers, 14 februari 2016